

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ให้ว่าเจ้าของบกพร่องเสมอ

กลับมาเป็นยังไง (ได้สอนพิเศษเยอะเลย แล้วไปที่กุฏิพระสารีบุตรก็อธิษฐานขอให้มีปัญหาเหมือนองค์ท่าน ให้เข้าใจอริยสัจ ๔ ชั้น ๕ เหมือนองค์ท่าน) โอ อธิษฐานกันเก่งๆ นะ มีแต่เก่งๆ ทั้งนั้น ลูกศิษย์หลวงตาแข่งอาจารย์ไปแล้ว นี่ลูกศิษย์หลวงตาบัวแข่งอาจารย์ไปเลย ประรณนาขอเป็นอย่างพระสีวลี นี่ให้เป็นอย่างพระสารีบุตร มีแต่เก่งๆ ทั้งนั้น เคยเห็นไหมประวัติพระสีวลี (เคยอ่านอยู่คะ) ท่านมีสาเหตุมาตามสายนะ ไม่ใช่อยู่ๆ ก็เป็นขึ้นได้ มีสาเหตุ พระสารีบุตรก็เหมือนกัน พระสีวลีเหมือนกัน

พระสีวลีนี้เรียกว่านักเสียสละ จนจะไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวตลอดมาเลย ที่นี้ผลตามสนอง อันนี้ผลของท่านนะ เป็นวาระสุดท้ายของท่าน ท่านจะไม่ต้องกลับมาอีกแล้ว ที่นี้ตามสนองให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเลย พระสีวลีไปที่ไหนจึงเลื่อนไปด้วยเครื่องจตุปัจจัยไทยทาน คือมาตามสายเหตุๆ ทั้งนั้น นี่ต้องการให้มีปัญญาก็ต้องพยายามคิดอ่านไตร่ตรอง เอาธรรมเป็นหลัก ถ้าเอาอำนาจของกิเลสเป็นหลัก คิดเท่าไรยิ่งโง่ ถ้าเอากิเลสมาเป็นอำนาจพาเดินเพื่อความฉลาดเท่าไรยิ่งโง่ยิ่งสกปรกยิ่งเลวร้าย ถ้าเอาธรรมเป็นหลักแล้วค่อยทะลุๆ ไปเลย

(บางที่เราก็กังอาลัยอาวรณ์ในประเด็นต่างๆ เราจะต้องใช้กำลังสติปัญญาสมาธิหรืออุบายอะไรคะ) หลักใจให้ดี เหล่านั้นจะค่อยแตกกระจายไปถ้าหลักใจดี หลักใจคือจิตตภาวนา ให้จิตมีความสงบนั้นละดี จิตสงบเป็นพลังกระจายออกความรู้แปลกๆ ต่างๆ ค่อยเป็นไป อย่างที่ท่านสอนเรื่องทางปัญญา ศิลเป็นพื้นฐานสำหรับนักบวชสมาธิแล้วก็ปัญญา คำว่าสมาธินี้คือจิตอิมารมณ์ไม่คิดฟุ้งซ่านรำคาญไปในแง่ต่างๆ เรียกว่าอิมารมณ์ ที่นี้นำออกใช้ทางด้านปัญญาก็ทำงานตามที่ใช่ นี่ละที่ว่าจิตอิมารมณ์ไม่คิดฟุ้งซ่านไปทางอื่น ให้ทำงานยังไงก็เป็นไปตามนั้น ออกทางด้านปัญญาก็ฟุ้งๆ เลย

พอพูดอย่างนี้จะว่าอวดตนหรือไม่อวดก็ตาม เอาเรื่องพ่อแม่ครูจารย์มาพูด เวลาติดสมาธิก็ติดเสียจน... นั่งอยู่ที่ไหนเหมือนหัวตอ มันติดจริงๆ ติดมา ๕ ปี สมาธินี้เป็นเหมือนหินเทียว นั่งที่ไหนเป็นเหมือนหัวตอๆ ไม่อยากคิดอยากปรุงมันกวนใจ ก็อยู่แนวอย่างนี้ สุดท้ายมันก็จี้ลงไปว่านิพพานอยู่ตรงนี้แหละๆ เลยเอาสมาธิเป็นนิพพาน มันติด พ่อแม่ครูจารย์ก็ถามเรื่อย เป็นยังไงท่านมหา จิตสงบที่อยู่หรือ บอก

ท่านชัด ๆ เลยว่าดีอยู่ ท่านฟัง เราไม่รู้ว่าท่านจะใส่หน้าผากเมื่อไร เป็นยังไงจิต สบายดี อยู่หรือ สงบดีอยู่หรือ ก็บอกสงบดี ก็มันเป็นอย่างนั้นจริง ๆ

บทเวลาท่านจะเอา เป็นยังไงจิตสงบดีอยู่หรือ สงบดี ท่านจะนอนตายอยู่นั้น หรือ ขึ้นเลยทันที เปรี้ยงเลยอย่างไม่รู้เนื้อรู้ตัว เปรี้ยง ๆ ๆ เลย ชัดอย่างหนักเลยนะ ท่านจะลากออกจากสมาธิ ไม่เช่นนั้นมันจะไม่ออก ท่านต้องเอาหนัก ๆ เทียว ท่านจะนอนตายอยู่ในนั้นหรือ ท่านรู้ไหมสมาธินี้เหมือนหมูขึ้นเขียง ความสุขในสมาธินี้ เหมือนเนื้อติดฟัน เนื้อติดฟันมีความสุขอะไร นี่ละสมาธิเป็นอย่างนั้น สุดท้ายก็เอาสมาธิโยนเข้าป่าหมดเลย สมาธิทั้งแท่งเป็นตัวสมุทัยทั้งแท่งท่านรู้ไหม เอาละนะที่นี้

ที่นี้มันก็เถียงละซิ ถ้าสมาธิเป็นสมุทัยแล้วสัมมาสมาธิจะให้เดินที่ไหนเราว่าสมาธิพระพุทธเจ้าไม่ได้เป็นสมาธิหมูขึ้นเขียงนอนตายอยู่อย่างท่าน ท่านใส่เปรี้ยง ๆ เอาอย่างหนัก เถียงท่านอย่างหนักเพราะมันติด ติดมาก ท่านจึงเอาอย่างหนัก ท่านจะนอนตายอยู่นั้นหรือ ปัญญาทำไมท่านไม่ใช่ สมาธินี้เป็นสมุทัย นี่ละสำคัญมากนะ คือหลงสมาธินั้นละมันเป็นสมุทัยไม่ใช่อะไร ความหลงติดในสมาธิเป็นสมุทัยเราไม่รู้ เวลามันผ่านมันถึงรู้ ยอมท่านราบ ๆ เพราะท่านขนาบอย่างหนัก เอากันอย่างหนักจริง ๆ จนพระแตกมาทั้งวัดเลย กลางคืนเจียบ อยู่ข้างล่างเต็มหมดเลย ชัดกับเรา

เป็นอย่างนั้นละนิสัย ถ้าไม่ลองมันไม่ลอง เอาจริง ๆ นะนี่ ถ้าลงหมอบเลยทันที คือไม่ได้มีพิธีมานะเอาแพ้อาชนะ เราหาความจริง เราถึงเหมือนกิ้งก่ามันก็เป็นความจริงของกิ้งก่าตัวหนึ่ง มันก็ชัดกัน ชัดกับเสือโคร่งมันก็ตบเอา ๆ จนกระทั่งลงไปนี้ นี่เราก็ตั่งใจมามอบกายถวายตัวต่อท่านทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว วันนี้มาเถียงท่านได้ยังไง เถียงเอาอย่างตาดำตาแดงนะ คือเราก็จริงของเราอย่างหนึ่ง จริงอย่างแบบกิ้งก่ามันละ ของท่านเป็นเสือโคร่ง ใส่เปรี้ยง ๆ จนกระทั่งทำให้เจ้าของ นี่เราทำไมจึงไปถกเถียงท่านขนาดนี้ ถ้าว่าเก่งจริงมาหาท่านทำไม ว่าเจ้าของชัดเจ้าของเวลาลงไปแล้ว ท่านว่ายังไง ฟังท่านซิถ้าถือว่าท่านเป็นครูเป็นอาจารย์ เราจะมาอวดดิบอวดดียังไง

คือมันไม่ได้อวดแหละ มันมีอันหนึ่งอยู่นั้นที่จะเอาออกต่อสู้ออกจากนั้นก็ออกทางด้านปัญญา นี่ละสำคัญมากนะ คือท่านไล่ออกจากด้านปัญญา ก็สมาธิมันเต็มตัวอยู่แล้วนี่ทำไมไม่ออกจากด้านปัญญาเครื่องแก๊กิเลส สมาธิไม่ใช่เรื่องแก๊กิเลส ทำกิเลสให้สงบเท่านั้น ปัญญาต่างหากแก๊กิเลส พอออกจากด้านปัญญามันก็ผิงเลยเทียว รวดเร็วมากเพราะมันเต็มที่แล้วสมาธิ พอท่านไล่ออกจากด้านปัญญา ไล่อย่างหนักเสียด้วย คือท่านรู้นิสัยเราเป็นนิสัยอย่างนี้ ถ้าไม่ลองไม่ลอง ผาดโผนมากอยู่ ท่านจึงเอาแต่หนัก ๆ สมาธิก็ว่าจะนอนตายอยู่นั้นหรือ สมาธิหมูขึ้นเขียง ๆ ยกสมาธิปาเข้าป่าหมด สมาธิทั้งแท่งเป็นสมุทัยทั้งแท่งท่านรู้ไหม ท่านเอาออกหมดเลย ถ้าไม่เอาหนัก ๆ มันไม่รู้ตัว

จากนั้นก็เถียงกับท่าน สู้ท่านไม่ได้ ก็คนหนึ่งจอมปราชัญญ์ คนหนึ่งจอมโง่ จะไปสู่
 ได้ยังไง ออกจากนั้นก็ออกทางด้านปัญญา ก็มันพร้อมอยู่แล้วที่จะเป็นปัญญา แต่ไม่พา
 ออก พอออกนี้ก็ฟุ้งๆ ๑ เอ๊ะ ชอบกลๆ ชัดไม่ได้นอนละที่นี้ บทเวลามันออกออกจริง ๆ
 กลางคืนไม่นอน กลางวันยังจะไม่นอน ตัวอ่อนเปื่อย เหนื่อยอยู่ในหัวอกนี้ เหนื่อยมาก
 แต่เรื่องของสติปัญญามันไม่ถอยเลย ฟุ้งๆ กลางคืนก็ไม่นอน ตลอดรุ่งเลยไม่ยอม
 นอน กลางวันมันจะไม่นอนมันจะตาย เลยกลับคืนไปหาท่านอีก นี่ที่พ่อแม่ครูจารย์
 ไม่ให้ออกทางด้านปัญญามันออกแล้วนะว่างั้นละ มันออกยังไงท่านก็ว่า ก็มันไม่นอนทั้ง
 วันทั้งคืนมาหลายคืนแล้ว มันหมุนตัวๆ นั้นละมันหลงสังขาร เอาละนะ

ไม่พิจารณามันก็ไม่รู้ นั้นละบ้าหลงสังขาร ชัดเข้าอีก คือท่านเอาหนักๆ ทั้งนั้น
 ละเอากับเราไม่เคยเบา เพราะท่านรู้นิสัย ถ้าพุทธธรรมดानीเหมือนพ่อกับลูกนะ อยู่กัน
 ธรรมดากๆ เหมือนพ่อกับลูก สนิทหรือไม่สนิทก็พิจารณาเอา แต่พ่อหมุนเข้าธรรมะนี้
 เปรี้ยวเลยนะ กับเราไม่เคยอ่อนแอะ ใสเปรี้ยวเลย นั้นละมันหลงสังขาร ถ้าไม่
 พิจารณามันก็ไม่รู้ นั้นละบ้าหลงสังขารๆ ขนาบ ที่นี้หยุดนะไม่เถียง เพราะว่าที่ไรลูกของ
 ท่านทุกที คราวนี้จึงนี้

แต่มันไม่ถอยนะพิจารณา จนมันจะตายจริงๆ จึงรั้งเข้ามาสู่สมาธิ สมาธิมันเก่ง
 อยู่แล้วแต่ไม่สนใจ เห็นว่าสมาธินี้ไม่เกิดประโยชน์อะไร เห็นโทษสมาธิด้วยเข้าไป ที่นี้
 มันก็ไม่อยากเข้า เห็นคุณของด้านปัญญา ก็ออกทางด้านปัญญาไม่มีการยับยั้ง ฟุ้งๆ
 เลย เวลาจะตายจริงๆ เข้ามาสมาธิ จากนั้นก็ฟุ้งๆ เลย เร็วพูดถึงเรื่องปัญญาเพราะ
 สมาธิมันพอตัวแล้วมันไม่ออก นี่ก็ท่านขนาบอย่างหนัก ไล่ออกจากสมาธิ ออกจาก
 สมาธิเป็นทางด้านปัญญาท่านก็รั้งเอาไว้ ว่าบ้าหลงสังขาร

หลงสังขารคือว่า ความคิดนี้เมื่อเลยเถิดแล้วมันเป็นสมุทัยได้ แต่เราไม่รู้นะ
 เวลาผ่านไปแล้วถึงมารู้ ปัญญาที่พอเหมาะพอดีท่านเรียกปัญญา ที่มันเลยเถิดไปแล้ว
 เป็นสมุทัยแทรกในนั้นๆ เราไม่รู้ ท่านรู้ นี่ก็เร็วเหมือนกันทางด้านปัญญา หมุนเสียจน
 ไม่ได้หลับได้นอน กลางคืนตลอดรุ่งเลย บทเวลามันหมุนหมุนขนาดนั้นนะ อยู่ที่ไหนไม่
 มีเวลา มันเป็นของมันเอง นี่ที่ว่าสติปัญญาอัตโนมัติ เป็นอย่างนั้น หมุนตัวๆ เลย นี่
 ท่านก็รั้งเอาไว้ สมาธิท่านก็ลากลงจากเชียง หมูขึ้นเชียง ครั้นออกทางด้านปัญญา
 ปัญญาเลยเถิดท่านก็รั้งเอาไว้อีก มีแต่รั้งเอาไว้ทั้งนั้น แล้วผาดโผนด้วยนะ ท่านก็เอา
 อย่างหนักไม่งั้นไม่ทันกันกับนิสัยอย่างนี้

เพราะนิสัยเราทำแล้วจริงๆจริงจังมาก ว่าอะไรถ้าไม่ลงไม่ลง อย่างที่ว่าเถียงท่าน
 คือยังไม่ลง ไม่ลงก็ขัดกันกับท่าน พอลงแล้วก็หมอบ คือหมอบนั้นยอมรับแล้วนะ ครั้น
 ยอมรับก็เอาจริงเลย คอขาดไปเลยเทียว ถ้างได้ลงแล้วลงอย่างนั้น ถ้าไม่ลงไม่ลง ท่าน

ก็รู้สึกเสีย เพราะฉะนั้นกับเราเรื่องธรรมะท่านจะไม่เคยอ่อนละ ถ้าพูดถึงด้านธรรมะนี้ เปรี้ยวออกมาทันที คุยกันธรรมดาเหมือนพ่อกับลูก พอหมุนทางด้านธรรมะนี้ท่านจะไม่ มีอ่อนข้อเลย ฟุ้งๆ เราจึงได้เทิดทูนสุดหัวใจ แง่ใด ๆ มีตั้งแต่ท่านแนะให้ทั้งนั้น เป็น ช่องทางๆ ให้ถูกต้องตั้งมาตลอดๆ เลย เราไม่รู้เรื่องอะไร นั่นละจึงได้เทิดทูนตลอด สดๆ ร้อนๆ นะเทิดทูนพ่อแม่ครูจารย์มั่นนี้สุดหัวใจ ตรงไหนๆ มีแต่ท่านทั้งนั้นแท้

เช่นอย่าง นอนตายในสมาธิท่านก็ลากลง ครั้นออกทางด้านปัญญา มันจะเลยเถิด ท่านก็ร้องเอาไว้ สองจุดนี้สำคัญมาก ให้อยู่ในความพอดี ปัญญา มันจะเลยเถิดให้พัก ความหมายว่าพัก สมาธิมีอยู่ สถานที่พักทำไม่ไม่พัก ความหมายว่างั้น แต่ท่านไม่ค่อย พูดอย่างแจ่มนั้นแจ่มนี้กับเรา ไม่ค่อยแจ่ม ท่านจะเอา...ถ้าเป็นไม้ก็ไม่ทิ้งท่อนมาเลย ให้เลื่อยเอาเอง ท่านเอาออกมาที่ไรมีแต่อย่างนั้น เราก็ไปพิจารณาที่หลังแยกออกๆ แล้วก็ยอมท่านๆ หลวงปู่มั่นเป็นอย่างนั้น กับเราที่ท่านจะไม่แจ่ม ท่านจะเอาทั้งดุ้น ออกมาเลยให้เราไปพิจารณาเองแล้วก็ยอมท่านที่หลังๆ ไปเรื่อย ๆ

นี่เราพูดถึงเรื่องสมาธิเวลามันติดติดจริงๆ มันได้จึ๊ลงไปนั้น นี่ละจะเป็นนิพพาน คือจิตที่แนวทั้งวัน อยู่ได้ตลอด ความคิดความปรุงอะไรมา กวน คือคิดแยะมันกวนมัน ไม่อยากคิด ให้มันแนว สุดท้ายก็ว่านี่จะเป็นนิพพาน มันติดแล้วนั้น เวลาท่านโล่ออกไป หานิพพานที่หลังด้วยปัญญานี้ก็ตำหนิสมาธิ สมาธิมันนอนตายเฉยๆ ไม่ได้แก้กิเลสสัก ตัวเดียว ปัญญาต่างหากแก้กิเลส ที่นี้พอว่าปัญญาแก้กิเลสมันก็ไปใหญ่เลย เป็นอย่าง นั้นละเรามั่นนิสัยผาดโผน แต่ก็ดีมีवासนาอยู่บ้างก็ไม่ผิด ได้ครูบาอาจารย์อย่างจอม ปราชญ์ใส่กับจอมโง่พอดีกัน ไม่งั้นจะไม่ได้ประโยชน์อะไร เพราะท่านใส่หนักๆ มันเอา ไปคิดนะ ยอมๆ เป็นลำดับ

จึงว่าจอมปราชญ์พ่อแม่ครูจารย์มั่น หาไม่ได้แล้วทุกวันนี้หาอย่างท่าน การแก้ จิตใจนี้ อย่างเราเป็นนิสัยผาดโผน ท่านต้องเอาอย่างหนักทุกที กับเรานี้หนักมากนะ ใส่ ที่ไรนี่เปรี้ยวๆ เลย เหมือนจะให้แหลกไปเลยเทียว ท่านเอาอย่างนั้น ก็ได้อย่างนั้นนะ ถ้าท่านไม่เอาอย่างนั้นมันไม่ได้ แน่ จะว่ามันหนักก็ไม่ผิดแหละ ท่านต้องเอาอย่างหนัก ที่เดียว

ปัญญาจะมีต้องออกพิจารณา แต่ปัญญาทางด้านธรรมะนี้ให้มีความสงบเป็น พื้นฐานดี อย่างที่เราพูดนี้ละ ความสงบเป็นพื้นฐาน พอออกทางด้านปัญญามันฟุ้งเลย แต่เรามั่นเป็นนิสัยผาดโผน ถึงไม่เป็นอย่างนั้นก็ตามพื้นฐานที่จะออกทางด้านปัญญาได้ ดีก็คือสมาธิความสงบใจ ถ้าใจไม่สงบพาไปพิจารณาเรื่องอะไรมันเกลไถลไปเสียไม่เป็น ปัญญา มันเป็นสัญญาอารมณ์ไปไม่เกิดประโยชน์ ปัญญาแท้มันแก้กิเลสโดยลำดับลำดับ นี้ปัญญาแท้ สมาธิหนุนปัญญานี้ปัญญาแก้กิเลสโดยตรง พอถึงเวลาที่จะพักให้พัก อย่า

ให้มันพุ่งๆ เกินไป พอรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามันจะบอกที่หัวอก พอมันเหนื่อยมากๆ แล้วมันจะเหนื่อยตรงนี้ เหนื่อย แต่งานของจิตมันไม่ถอย ปัญญาไม่ได้ถอยมัน หมุนของมัน เจ้าของจะตาย นั่นละให้หักเข้ามา รั้งเข้ามาสู่สมาธิ เวลาพิจารณาหลายๆ มันจะเลยเถิด หมุนเข้ามาพักสมาธิ เรียกว่าพักงาน

พอได้กำลัง เหมือนเรารับประทานอิมหันาสารากแล้ว หรือว่าพักผ่อนนอนหลับแล้ว ออกจากนั้นไปก็ทำงาน อันนี้สติปัญญาพักด้วยสมาธิ พอสมาธิมีกำลังแล้วออกทางด้านปัญญามันเฉียบขาดนะ เหมือนมิดที่เราลับหินเรียบร้อยแล้วฟันนี้ขาดสะบั้นๆ ปัญญาเวลามันอ่อนเปียกของมันนี้ เหมือนไม่ทราบว่าจะเอาทางสั้นลงเอาคมลงเอาข้างลง แต่พอพักทางด้านสมาธิออกมาเป็นปัญญาแล้ว เหมือนว่าฟันนี้จับๆ ขาดสะบั้นไปเลยต่างกันนะ นี่ได้ผ่านมามากแล้วพูดจึงไม่ผิด

พูดให้ใครฟังอย่างหนึ่งก็เหมือนบ้านะเรา แบบหุหนวกตาบอดพูดจริงๆ ไปที่ไหนแบบหุหนวกตาบอดไป ถ้าจะเอาออกจากนี้ไปใช้มันดูไม่ได้มันฟังไม่ได้ เข้าใจไหมล่ะ นั่นละพระพุทธเจ้าที่ท้อพระทัยท้ออย่างนั้นเอง คือมันเหน็ดเหนื่อยหรือว่าเกินกันขนาดไหน สูงกว่ากันขนาดไหน ขนาดพระพุทธเจ้าท้อพระทัย ทั้งๆ ที่ปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้าสอนสัตว์โลก ก็คงจะสอนไปสะดวกสบายๆ เพราะคาดเอาตอนนั้นใช้ใหม่ล่ะ ตอนที่จะเป็นพระพุทธเจ้า ท่านคาดเอาว่าเป็นพระพุทธเจ้าแล้วจะสอนโลกอย่างสะดวกสบาย พออันนี้ผางขึ้นมาแล้วธรรมชาตินี้เป็นยังไง กับสัตว์โลกเป็นยังไง ที่มันเข้ากันไม่ได้ โอ้โห จะสอนไปยังไง เลยตรงทำความชวนชวายน้อย

นั่นละความจริงต่อความจริงเจอกัน ความจริงก็คือตรัสรู้ขึ้นมาจำเป็นหมด กับความมืดบอดมืดที่สุดเลย มันก็เข้ากันไม่ได้ นี่ความจริง มืดก็มืดจริงๆ จำก็จำจริงๆ ประจักษ์แล้วท้อพระทัย เวลาธรรมดาจะเป็นพระพุทธเจ้าสอนสัตว์โลกก็คิดคาดธรรมดา ก็นึกว่าจะสอนไปสบายๆ มันไม่ได้สบาย แม้แต่เราเองก็เป็นจะให้ว่าไง เป็นที่หัวใจ เราไม่เคยคาดเคยคิดนะ เวลามันจำขึ้นมาขึ้นจนกระทั่งถึงอุทานผิงๆ ออกมาเลยโห เป็นขนาดนี้แล้วจะสอนใครได้ นั่นเห็นไหมล่ะ จะสอนใครได้ สอนใครเขาก็จะว่าบ้าไปหมด เขาจะไม่ยอมฟังเสียงเลย อยู่ไปกินไปพอถึงวันก็ไปเสียเท่านั้นแหละ นั่นท้อเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้วก็ทำความชวนชวายน้อยจะไม่สอนใคร อยู่ไปกินไปวันหนึ่งพอถึงกาลเวลาแล้วก็ไปเสียเท่านั้นแหละ สอนหาอะไร นี่มันขั้นที่แรก

อันนี้ก็มีธรรมะประเภทหนึ่งที่กระตุกกันอย่างแรง อันนี้เราก็ไม่ลืม จะว่าธรรมะเกิดหรืออะไรเกิดก็แล้วแต่ กระตุกอย่างแรงเหมือนกัน เมื่อเจ้าของท้อใจจะไม่สอนใคร จะอยู่ตามป่าตามเขาอาศัยประชาชนเขาก็กินวันหนึ่งๆ ในป่าในเขา พอถึงกาลเวลาแล้วก็ไปเสียเท่านั้น จะสอนให้เสียเวล่ำเวลาทำไมไม่เกิดประโยชน์ ธรรมชาตินี้ก็กับอันนั้นมัน

ต่างกันขนาดไหน เมื่อเวลามันเจอกันจิ้งๆ ทั้งสอง ธรรมชาตินี้จำ ธรรมชาตินี้มีดี แล้วจะเข้ากันได้ยังไง ท้อ ที่นี้ธรรมชาติประเภทหนึ่งก็ขึ้นละที่นี้ นี่เราก็ไม่ลืม กระตุกกันอย่างแรงเหมือนกัน ขึ้นเองไม่ต้องคิดต้องอ่านละเวลามันกระตุกกัน ก็เมื่อว่าธรรมเหล่านี้ไม่มีใครจะรู้ได้เห็นได้ รู้แต่เราคนเดียวๆ แล้วเราเป็นเทวดามาจากไหน พระพุทธเจ้าท่านก็เป็นมนุษย์ สอนโลกท่านก็สอนมนุษย์ อันนี้เราได้ธรรมพิสดารมาจากไหนถึงจะสอนโลกไม่ได้ ท้อใจยังงัย เขากับเราต่างกันอย่างไรบ้าง เราเป็นเทวดามาจากไหนจึงรู้ได้ เราเป็นคนเขาก็เป็นคนเหมือนกันทำไมจะสอนไม่ได้

ที่นี้การที่ว่าทำไมเราถึงรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด นี่ลงกันตรงนี้ ว่าโลกทั้งหลายเขาจะรู้ไม่ได้ รู้ได้แต่เราคนเดียว แล้วเรารู้ได้เพราะเหตุใด คำว่าเหตุใดคือมีสายทางมาสายทางบุญวาสนาบารมีที่สร้างมามากน้อยๆ หนุนกันเข้ามาจนถึงปัจจุบัน พอมองบิ๊บนี่มันทะลุไปเลย ยอมทันที อ้อ ได้ เห็นไหมละ ไม่มากก็ได้ ที่นี้ปฏิเสธไม่ได้นะ ทุกคนมีวาสนามีบารมีมาด้วยกัน มากกับน้อย เมื่อสร้างอยู่เสมอจะเพิ่มขึ้นๆ จะถึงจุดนี้ด้วยกันนั้น เมื่อเป็นเช่นนั้นมันก็ยอมรับ อ้อ ได้ ไม่มากก็ได้เลยที่นี้ นั่นละที่มีแกใจ ที่แรกตัดขาดเลยว่าจะไม่เอาใครทั้งนั้น เวลาธรรมกระตุกขึ้นมา เขาก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน เราก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน ธรรมประเภทเดียวกัน ทำไมจะรู้ไม่ได้เห็นไม่ได้ นั่นมันก็ยอมรับ มันมีเหตุผลอย่างนั้นละที่จะรับกันได้

ที่แรกเหมือนว่าจะไม่มีใครรู้ได้เลย รู้ได้แต่เราคนเดียว แล้วไปเสียเท่านั้นจะสอนให้เสียเวลาทำไม บทเวลาตีเจ้าของเข้าไป แล้วเราเป็นเทวดามาจากไหนทำไมรู้ได้ นั่น หันเข้ามาตรงนี้ รู้ได้เพราะเหตุใด นี่ตรงที่ค้านไม่ได้เลย เพราะเหตุใดนั่นคือวาสนาบารมีที่สร้างมามากน้อยประมาณกันได้เมื่อไร แม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็อย่าไปประมาณเขา ถึงวาระที่เขาเสวยกรรมของเขา ตามวาระแห่งกรรมที่จะต้องเสวยหนักเบาเหมือนกันโลก ถึงวาระที่เขาเสวยกรรมชาตินี้เขาก็เสวย เวลาพ้นจากนี้แล้วเขาดีดสูงยิ่งกว่าเราก็ได้ ท่านจึงไม่ให้ดูถูกกัน เอาตรงนี้ มีวาสนาด้วยกันทุกคนมากน้อย สร้างไปๆ ก็ติดพันได้เหมือนกันนั่นแหละ

พูดถึงเรื่องความจริงแท้ๆ อย่างพระพุทธเจ้ารู้จริงๆ แล้ว คำที่ว่าเป็นศาสดาจะสอนโลกเลยท้อพระทัยไม่อยากจะสอน นั่นความจริงสัตว์โลกมีขนาดนั้น พระองค์ก็จำขนาดนี้สว่างไสว อาโลโก อุทปาติ ท้อพระทัย เมื่อพิจารณาลงไปๆ ถึงสัตว์โลกมีหลายประเภทๆ ถ้าเทียบแล้วเหมือนภูเขาลูกหนึ่งจะมีตั้งแต่สิ่งไร้สาระโดยถ่ายเดียวหรือ สิ่งที่เป็นสาระอยู่ในภูเขาลูกนี้ไม่มีหรือ เป็นแร่ธาตุประเภทต่างๆ ที่มีคุณค่ามากมีอยู่ไหม ไม่มากก็มี นั่นเห็นไหมละ มีอยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้นก็ต้องขุดต้องคุ้ยเขี่ยขุดค้นกันไป

นี่ละสัตว์โลกถึงว่าไม่ได้มีดไปหมด ที่มีแร่ธาตุ คือมีอุปนิสัยปัจจัยมีอยู่ แทรกอยู่ๆ อย่างนั้นแหละ ก็ไปหาชุดหาคันเอาตามนั้น พระพุทธเจ้าสอนโลกก็สอนอย่างนั้น ท่านจึงว่า ภพพา ภพเพ วิโลกานํ ตอนปัจฉิมยามทรงเล็งญาณดูสัตว์โลก ใครที่มีอำนาจาสนาหนักเบาอย่างน้อยต่างกันอย่างไรบ้าง ทรงเล็งญาณดู ที่มันหนักหนา ที่ไหลขึ้นมาที่ปรากฏเป็นจุดๆ เป็นต่อมที่ไหนเอานั้นละสอน เป็นอย่างนั้นนะให้พากันเข้าใจ ให้ดูเจ้าของ อย่าไปดูตั้งแต่คนอื่น ให้ดูความบกพร่องเจ้าของ ความสมบูรณ์เวลานี้อย่าไปด่วนดู ถ้าว่าสมบูรณ์แล้ว เออ นอนเสียดีกว่าวันนี้สมบูรณ์แล้ว ไปอย่างนั้นนะ มันสมบูรณ์ไปตามเลื้อตามหมอน อย่าไปชมมันว่าสมบูรณ์ ให้ว่าเจ้าของบกพร่องเสมอเอาๆ หมุนเข้าไปๆ มันจะหมุนขึ้นเองความไม่ประมาท

ต้องบึกต้องบีน อยากดีต้องบีน พระพุทธเจ้าสลับสามหนเห็นใหม่ พิจารณาขีปนขนาดไหนสลับสามหน ถ้าไม่พินก็ตาย นั้น พระสาวกบางองค์ก็แบบเดียวกัน คล้ายคลึงกันๆ แต่ผู้ที่ขีปภาภิญญาอันเร็ว มีน้อย มี อย่างที่ว่าขีปภาภิญญา ทันทาภิญญา ผู้ปฏิบัติทั้งสะดวกทั้งรู้ได้เร็วก็มี สะดวกแต่รู้ได้ช้าก็มี ทั้งลำบากทั้งรู้ได้ช้าก็มี เราอยู่ในประเภทไหนให้ดูเราเรียกสวนไร่นาของเราเป็นประเภทใดเป็นของของเรา จะดีไม่ดีเราก็ต้องทำอะไรทำสวนของเราเป็นสมบัติของเรา ของเขาดีเขาก็ทำของเขา เราเป็นยังงี้ ไม่ดีก็หาปุ๋ยมาใส่ซิ ถ้านาของเราไร่ของเราไม่ดีก็ไปหาปุ๋ยมา อันนี้ตัวของเรามันแห้งผากไม่มีปุ๋ย มีแต่ความขี้เกียจขี้คร้าน ก็ไปหาความขยันเป็นปุ๋ยเข้ามาซิ เข้าใจไหม ละ เอาละพอ ให้พร

(จิตหนูเวลาภาวนามีผู้รู้อยู่ตลอด มันเย็น ที่หลวงตาให้พิจารณาอสุภะมันไม่ อยากออกมันจะสงบอยู่อย่างเดียว) ให้ออก คืออันนี้มันตักิเลสตะล่อมเข้ามา เมื่อกิเลสตะล่อมเข้ามาความวุ่นวายก็ไม่มี เป็นความสงบ เมื่อสงบพอสมควรแล้วให้ออก คลี่คลายทางเรื่องธาตุเรื่องขันธ อสุภะอสุภัง ทุกข์ อนิจจัง อนตตา ทั้งเขาทั้งเราทั่วแดนโลกธาตุได้หมด ถึงเวลาออกต้องออก ถึงไม่อยากจะออกเท่าไรก็ออก เพราะความสงบนี้สงบเท่านั้นละไม่ได้แก๊กิเลส การแก๊กิเลสแก้ด้วยปัญญาดังที่พูดตะกี้ นี้ สงบเย็นนี้เป็นกำลังแล้ว จะออกพิจารณาทางด้านปัญญาออกได้ง่ายๆ ทำตามที่เราสั่ง ถ้าหากว่าจิตไม่สงบให้ออกนี้มันแสบไปหาอาหารของมันที่เคยกินนั้นแหละ ไม่ได้เป็นอาหารธรรมนะ

(ต้องบังคับนะเจ้าคะ) ต้องบังคับ ไม่บังคับไม่ได้ คือมันติดสุขสบาย ก็ฟังชิว นั่งอยู่สักก็ชั่วโมงก็ได้ไม่มีอะไรมาทวนใจ มีแต่แนว สุดท้ายก็ว่านี่ละนิพพานอยู่ตรงนี้ มันว่า คือมันติด นิพพานไม่ได้ อยู่สมาธินี้ละ ถ้าสมาธิเป็นนิพพานจะไปสอนเพื่อวิปัสสนาหาอะไร เข้าใจไหม คือมันติด เอาอย่างนั้นนะ (บางครั้งมันไม่สงบ สมมุติพุทโธลูกเอาไม่อยู่ก็เปลี่ยนเป็นอสุภะบ้าง เอาสติจ่อดูอารมณ์ของตัวเองบ้าง) เวลามันสงบ

ให้มันสงบ ถ้ามันสงบเสียจนลืมวันลืมคืนมีแต่จะสงบทำเดียว ก็ให้ออกทางด้านปัญญา
ข้างนะ ปัญญาจะแก้กิเลส ความแยกกายจะอยู่กับปัญญา

ที่แรกเราก็ว่าเก่งละทางสมาธินี้แนบแน่น บทเวลาออกทางด้านปัญญานี้ โอ้โห
ขึ้นเลยนะ ชอบกลๆ สมาธินี้มันนอนตายอยู่เฉยๆ กลับมาตำหนิสมาธิ เห็นคุณของ
ปัญญาที่นี้ก็ไปทางด้านปัญญา เติลิดอีก เพราะฉะนั้นจึงให้ยับยั้ง ปัญญาออกมาก
เกินไปเหนื่อยในหัวอก ให้พักสมาธิเสียก่อน ที่พักของปัญญาคือเข้าสู่สมาธิไม่ต้องคิด
เวลาเข้าสู่สมาธิไม่ต้องคิดต้องปรุงอะไร ให้อยู่แนว จะเอาพุทโธอะไรก็ได้บังคับ ให้สติติด
แนบอยู่นี้แล้วก็สงบแนว พอสงบมีกำลัง กระทบกระทบระนะ ยิ้มแย้มแจ่มใสภายใน
ใจเหมือนถอดเสื้อถอดหมาม นั้นละสมาธิพักจิตมีความสุข ที่นี้พอออกจากนั้นเริ่ม
พิจารณาทางด้านปัญญา ไม่ต้องห่วงสมาธิ ให้ทำงาน พุดง่าย ๆ ว้างนั่นเออะ เวลานอนก็
นอนแล้วในสมาธิ ที่นี้จะออกทำงาน ไม่ต้องมาห่วงหมอนพอออกทางด้านปัญญา จำ
เอานะ ให้เป็นพักเป็นวรรคเป็นตอน

(การที่เราทำให้สงบ เราเปลี่ยนวิธีไปมาไม่เป็นไรใช่ไหมคะ) ไม่เป็นไร ให้มีสติ
อยู่ในวงนี้ไม่เป็นไร เราอยากเห็นจิตใจสัมผัสกับธรรมบ้าง ว่าสัมผัสกิเลสเราไม่อยาก
พูดนะ ว่ากิเลสมัดคอมันนั้นถูก อยากให้ธรรมสัมผัสใจสักหน่อยจะเป็นตัวใหม่ขึ้นมา
พอจิตกับธรรมสัมผัสกันแล้วจะเริ่มเห็นโทษของกิเลสทันที เมื่อธรรมไม่มี กิเลสก็เป็น
คุณมาตลอด เจริญกับมันตลอด ที่นี้พอธรรมมีความสงบเย็นใจ มันจะเริ่มเห็นความ
ฟุ้งซ่านวุ่นวาย เห็นโทษมันเรื่อยๆ ที่นี้ก็พอพืดพอเหวี่ยงกันไปเรื่อย เออละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz